

og saa var det ogsaa bagefter, som om Livet herhjemme blot blev dobbelt tomt, og Naturen omkring hende dobbelt uhyggelig i sin stumme, forstenede Livløshed.

Derfor havde det heller slet ikke været hende behageligt, da Faderen i sin Tid bestemte sig til at tage en Kapellan. Hun ønskede ikke at forstyrres i den Søvnngængertilværelse, hvori hun lidt efter lidt var falden til Ro. Da hun tillige mærkede, at Folk, endog inden Kapellanens Ankomst, uden videre klappede hende sammen med ham, blev hendes Sindelag imod ham paa Forhaand ikke blidere. Men efterhaanden som hun mærkede, at den ny Husfælle kun ønskede at leve i den samme uforstyrrede Tilbagetrukkenhed som hun selv, havde hun forliget sig med hans Nærværelse. Tiltrods for sine mange Særheder begyndte han endog hurtigt at interessere hende. Det morede hende at snakke med ham, at skændes med ham; og da samtidig Emanuel følte en stedse større Trang til at have en at udtale sig for og betro sig til, udviklede der sig lidt efter lidt, og næsten uden at de selv mærkede det, det utvungne, halvt kammeratlige Forhold, som havde vakt Provst Tønnesens Opmærksomhed og Eftertanke.

Naar imidlertid Provsten — og adskillige med ham — af dette Forhold byggede Fremtidsplaner for det unge Par, beroede dette paa en Misforstaaelse. Vistnok var Ragnhild langt fra en saa kølig Natur, som hendes Udseende og Væsen kunde lade formode; — hun havde tværtimod arvet sin Faders letvakte Liden-skabelighed og hede Blod. Men netop derfor var Kapellanen hende for æterisk. Hun følte sig ham desuden altfor overlegen, og det ærgrede hende altid, naar hun — som denne Formiddag — forledet af Kedsomhed havde aflagt for meget af sin Værdighed overfor ham. Hvad Emanuel vedrørte, saa gik hans Fremtidsdrømme saa højt over den selvbevidste unge Dames Hoved, at hun aldrig blot for et Øjeblik eksisterede i dem.